



Borgmesterkontoret

Engdraget 20
6800 Varde

Tlf. 79946736

www.vardekommune.dk
vardekommune@varde.dk

20. februar 2014

Randi Høj Brarup
Direkte tlf. 79946736
Mobil 51999050
rabr@varde.dk

Journalnr. 23632/14
Sagsnr. 13/13498

Statsforvaltningen
Att. Karina Frandsen
Storetorv 10
6200 Aabenraa

J.nr. 2013-613/1127 Kørsel til læge og speciallæge i Varde Kommune

Under henvisning til Statsforvaltningens udtalelse af 4. februar 2014, skal Varde Kommune hermed fremkomme med sine bemærkninger.

Varde kommune skal anmode Statsforvaltningen om, at genoptage sagen under henvisning til officialprincippet, idet kommunen finder, at væsentlige oplysninger og regler ikke er tillagt betydning i statsforvaltningens afgørelse.

Ministeriet for Sundhed og forebyggelse har udtalt sig om forståelsen af bestemmelserne om befordring ved skrivelse af 5. december 2013 (kopi vedlagt).

”Ministeriet kan dog for fuldstændighedens skyld henledes opmærksomheden på, at sundhedslovens muligheder for befordring og befordringsgodtgørelse skal opfattes som minimumsforpligtelser for det offentlige, hvorfor regionen ikke er forhindret i at yde ledsagergodtgørelse.”

Kommunen skal altså ifølge ministeriet som minimum tilbyde befordringsgodtgørelse, men der er intet til hinder for, at kommunen tilbyder mere, i nærværende sag i form af transport.

Patientombuddet, der er klageinstans for så vidt angår befordring og befordringsgodtgørelse jf. Lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsnet (lov nr. 706 af 25-06-2010) § 5, har i afgørelse af 24.07.2013 vedr. ansøgning om fribefordring (kopi er vedlagt) berørt emnet som er temaet for nærværende afgørelse.

Patientombuddet udtaler ”Det følger af ovennævnte regelsæt at pensionister, har ret til godtgørelse for befordring til og fra alment praktiserende læge og speciallæge, såfremt befordringsudgiften til og fra behandlingsstedet overstiger 25 kr. i alt jf. samme bekendtgørelses § 27 stk. 1

Det antages imidlertid videre efter fast praksis, at reglerne om befordringsgodtgørelse ikke afskærer kommunen fra at tilbyde fri befordring i stedet for befordringsgodtgørelse.

Der er dog ikke hjemmel i loven til at afvise en patients ret til befordringsgodtgørelse, hvis patienten ikke skulle ønske at tage imod tilbuddet om befordring, ligesom der heller ikke er hjemmel i lovgivningen til at afvise en patients ret til befordringsgodtgørelse, hvis der er bil i husstanden.”

Som det fremgår af Patientombuddets afgørelse, er det antaget efter fast praksis, at reglerne om befordringsgodtgørelse ikke afskærer kommunen fra, at tilbyde fri befordring.

Patientombuddet anser på denne baggrund kommunens praksis for at være i overensstemmelse med Sundhedsloven, så længe borgere der i stedet ønsker godtgørelse bliver tilbudt dette.

Såfremt Statsforvaltningen skulle komme til, at ovenstående ikke i sig selv hjemler kommunens praksis, henviser vi i øvrigt til kommunalfuldmagten.

Det må under henvisning til det ovenfor gennemgåede anses for en kommunal opgave, at bekoste transport til og fra læge for de i Sundhedslovens § 170 angiven persongrupper. Der kan i øvrigt henvises til Servicelovens (LBKG 2013-09-05 nr 1093) § 117, hvorefter kommunen kan yde tilskud til personer, som på grund af varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne har behov for befordring med individuelle transportmidler. Det er i henhold til vejledning til serviceloven 2011-02-15 nr. 7 kommunen selv der træffer beslutning om, hvordan hjælpen til den enkelte skal gives, herunder træffer aftale med et transportselskab eller lignende.

Det må altså antages, at kommunen lovligt kan ”støtte” den omtalte persongruppe.

Praksis fra indenrigsministeriet medfører endvidere, at man på baggrund af en indirekte slutning fra lovgivning udvider kommunalfuldmagten, se bl.a. indenrigsministeriets skrivelse af 19. juni 2002 samt kommunernes opgaver af Karsten Revsbechs udgave 2 s. 50.

Baggrunden for den af kommunen tilbudte transport skyldes, at man på denne måde kan yde en bedre service samtidig med, at løsningen ofte er billigere for kommunen.

Der kan derfor ikke herske nogen tvivl om, at den tilbudte transport må betragtes som en kommunal interesse.

Såfremt Statsforvaltningen skulle komme til, at kommunen ikke har direkte hjemmel i Sundhedsloven til at tilbyde den omhandlende transport, findes hjemlen derfor i kommunalfuldmagten.

Kommunen tilbyder kørsel i form af samkørsel, hvor den operatør, som kommunen har indgået kontrakt med, tilrettelægger kørslen mest hensigtsmæssigt. Den enkelte borger afhentes ved gadedøren, og ved behov hjælper chaufføren med aflåsning af gadedør samt ind- og udstigning af køretøjet. Borgeren bliver transporteret i et egnet køretøj, hvor der bliver taget højde for den enkeltes individuelle behov for plads og evt. brug af hjælpemidler, ligesom der ved behov visiteres til ledsager for den enkelte. Brugeren bliver ved ankomst til lægens praksis altid fulgt helt ind til venteplassen og det samme gør sig gældende når konsultationen er overstået og borgeren skal køres hjem igen.

Kommunen har tidligere altid oplyst borgerne om muligheden for godtgørelse for nødvendig befordring. Borgeren får dog også mulighed for at vælge at blive tilknyttet kommunens kørselsordning.

Kommunen vil på baggrund af Statsforvaltningens afgørelse for fremtiden gøre det mere tydelig, at borgeren altid frit kan vælge mellem godtgørelse efter sundhedslovens § 170 eller kørselsordning.

For så vidt angår den konkrete klage fra Verner Brørup Henneberg, er Kommunen af den opfattelse, at Statsforvaltningen i udtalelsen ikke har taget konkret stilling hertil.

Kommunen forstår borgerens klage således, at borgeren ikke nødvendigvis ønsker godtgørelse, men ønsker solotransport arrangeret af kommunen som ovenfor beskrevet, således, at borgeren ikke skal køre med andre af kommunens borgere, men køre alene direkte til lægen og tilbage igen.

Kommunen vil på baggrund af Statsforvaltningens afgørelse kontakte borgeren, og tilbyde ham godtgørelse for nødvendig befordring til og fra alment praktiserende læge.

Godtgørelsen vil blive udregnet på baggrund af prisen for flextrafik. Eftersom borgeren har 10,1 km til læge, vil han i godtgørelse kunne opnå kr. 35,35 pr. vej, eller i alt tur retur kr. 70,70 jf. bekendtgørelse 2013-12-27 nr. 1662 om befordring og befordringsgodtgørelse efter sundhedsloven § 26 stk. 1 og 2.

Flextrafik er at sidestille med offentligtransport jf. bekendtgørelsen om befordring og befordringsgodtgørelse efter sundhedsloven § 26 stk. 2, og er accepteret som sådan af patientombuddet i flere af dennes afgørelser.

Såfremt Verner Brørup Henneberg oplyser, at han af helbredsmæssige årsager ikke kan fragtes med flextrafik, vil der blive foretaget nærmere undersøgelser heraf, herunder evt. indhentelse af udtalelse fra læge der bekræfter dette. Kan det dokumenteres, at borgeren på grund af helbredet ikke kan befordres med flextrafik, vil kommunen herefter tage hensyn hertil således, at godtgørelse beregnes ud fra det billigste, men dog forsvarlige befordringsmiddel jf. Sundhedsloven § 173 samt bekendtgørelse om befordring og befordringsgodtgørelse efter sundhedsloven.

Nærværende er endvidere fremsendt til Verner Brørup Henneberg.

Vedlagt beslutningsprotokol for Byrådets beslutning.

Venlig hilsen

På byrådets vegne

Erik Buhl Nielsen
Borgmester

Max Kruse
Kommunaldirektør